

Sygn. akt I CSK 407/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "[...]" z siedzibą w P.
przeciwko G. Spółce z o.o. z siedzibą w Ł.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd II instancji w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo - z wykładnią tego Sądu nie zgadza się skarżący, co może jedynie stanowić uzasadnienie podstawy kasacyjnej, lecz nie przemawia za oczywistą zasadnością skargi. Brak dokładniejszego uzasadnienia tej przesłanki uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia precyzyjniejsze odniesienie się do niego. Istotne zagadnienie prawne, które w ocenie skarżącego powstaje na tle tej sprawy i uzasadnia przyjęcie jej do rozpoznania, dotyczy tego, czy przy abstrakcyjnej kontroli wzorca umownego Sąd powinien stosować art. 385² k.c. Z tego przepisu wynikają kryteria oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami. Wskazana przez skarżącego kwestia nie budzi jednak wątpliwości. Rozwiewa je bowiem już brzmienie art. 385² k.c. i wymienione tam kryteria: chwila zawarcia umowy, treść zawartej umowy, okoliczności zawarcia umowy, inne umowy pozostające w związku z zawieraną umową. Wszystkie te kryteria dotyczą sytuacji konkretnej – zawierania umowy między stronami. Z natury rzeczy nie ma możliwości uwzględnienia ich w trakcie abstrakcyjnej kontroli postanowienia wzorca umownego. Co istotne, art. 385² k.c. ma inny przedmiot regulacji od przedmiotu regulacji postępowania w sprawie kontroli abstrakcyjnej. Artykuł 385² k.c. dotyczy bowiem postanowienia umowy, podczas gdy kontrola abstrakcyjna dotyczy postanowienia wzorca umownego, a nie umowy (na tym etapie należy abstrahować od istniejącego w doktrynie sporu o charakter prawny wzorca umownego - czy stanowi on część umowy, ponieważ nawet uznanie go za część umowy jest

możliwe dopiero w razie zawarcia umowy, a nie przy abstrakcyjnej kontroli treści wzorca bez umowy). Wskazana przez skarżącego wątpliwość prawna zatem nie występuje, nie wywołała też ona dotychczas rozbieżności w judykaturze czy doktrynie (skarżący ich nie wskazuje).

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw